

ת"פ 47261/03/16 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה, ע"י עוה"ד דפנה קרפל נגד אלירז פריאנטי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 47261-03-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' פריאנטי
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות
משטרת ישראל תביעות רמלה ע"י עוה"ד
דפנה קרפל

נגד
הנאשם - אלירז פריאנטי ע"י עוה"ד גלית בש

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 22.6.14, בשעה 14:52 או בסמוך לכך, בבית החולים אסף הרופא (להלן: **בית החולים**), נהג הנאשם ברכב שבו נכחו אותה עת אשתו ובתם התינוקת והתקדם עם הרכב לכיוון היציאה מהחניה (להלן: **מחסום החניה**). בנסיבות אלו, הגיעה ו ל (להלן: ו), שעבדה בבקרה של בית החולים. ו התקרבה אל מחסום החניה, הניחה ידה על מכסה המנוע של הרכב ואמרה לנאשם שייסע לאחור ושייגש לשלם.

3. ו עמדה בקדמת הרכב והסתובבה כשגבה לכיוון הרכב, או אז המשיך הנאשם בנסיעה והרכב פגע בפלג גופה התחתון של ולדה. בהמשך, הנאשם יצא מהרכב ואיים על ו בכך שאמר לה "**אם היית גבר הייתי חותך לך את הפנים**" וכן אמר לה "**חכי חכי**", תוך שסימן עם ידו בצורה מאיימת. בהמשך, משהגיע למקום שוטר, אמר לו הנאשם כי רק בגלל שהיא בחורה הוא לא הרים עליה ידיים וכי "**אם היא היתה גבר זה היה נגמר אחרת**".

ב. שני סרטונים המתעדים את האירוע

עמוד 1

4. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. במשפט העידו מטעם התביעה, ו ועוד שלושה מאבטחים נוספים, יגאל מרדכיב (להלן: **יגאל**), סלבה קוגון (להלן: **סלבה**) ו-מוגס ווסי (להלן: **מוגס**). מטעם ההגנה העידו הנאשם ואשתו, הגב' עדיאל פריאנטי (להלן: **עדיאל**).

5. האירוע מושא כתב האישום היה מצולם באמצעות שתי מצלמות אבטחה שהיו מכוונות לכיוון מחסום החניה. מכל מצלמת אבטחה התקבל סרטון אחד. על כן, מדובר בשני סרטונים שמופיעים על גבי דיסק אחד (ת/7א). הסרטון הראשון מופיע בדיסק תחת הכותרת "**knisa - שער כניסה**" (להלן: **סרטון 1**), והשני מופיע בדיסק תחת הכותרת "**נתיבי יציאה**" (להלן: **סרטון 2**). הסרטונים הם סרטוני וידאו ללא קול, כאשר יש מחלוקת בין הצדדים לגבי מה שנאמר בפועל בין הנוכחים במקום.

6. הסרטונים התקבלו על ידי המשטרה ממי ששימש כממונה על הביטחון בבית החולים ואשר העיד כי הסרטונים לא עברו שינוי או עריכה (ראו מזכרו של יצחק בנימין, ת/6, וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 20.6.17, עמ' 12 ש' 25 - עמ' 13 ש' 27 וגם אמרת החוץ שלו, ת/5; וכן ראו עדותו של השוטר שקיבל לידיו את הסרטונים, איציק בן אברהם, בפרוט' מיום 21.2.18, עמ' 35, ש' 7 - 10, עמ' 36 ש' 3 - 5; וכן מזכרו של השוטר יעקב אלדבא, ת/4). לפיכך, הנני קובע כי שני הסרטונים הם בגדר ראיות קבילות ויש לייחס להם משקל גבוה.

ג. תיאור מחסום החניה

7. מתוך צפייה בשני הסרטונים (סרטון 1, מד זמן בין 00:00 ל-00:02; סרטון 2, מד זמן בין 00:00 ועד 00:04), עולה התמונה הבאה:

א. מחסום החניה מורכב מחמישה נתיבי נסיעה. שלושה נתיבים מיועדים ליציאה מבית החולים (להלן: **נתיב 1, נתיב 2 ונתיב 3**, לפי העניין) כאשר נתיב 1 הוא הנתיב הקרוב ביותר למיקומה של המצלמה שממנה נלקח סרטון 1. שני הנתיבים הנותרים מיועדים לכניסה לבית החולים (להלן: **נתיב 4 ונתיב 5**, לפי העניין). וגם כאן, נתיבים 4 ו-5 הם הרחוקים ביותר ביחס למיקומה של המצלמה שממנה נלקח סרטון 1.

ב. ליד כל אחד מהנתיבים 1, 2 ו-3, יש מכשיר להכנסת כרטיס חניה לקראת היציאה. כמו כן, ליד כל אחד מהנתיבים 4 ו-5, יש מכשיר להוצאת כרטיס חניה לקראת הכניסה. מכשיר החניה בכל נתיב יכולה למען הקיצור **מכשיר החניה 1 עד 5**, לפי העניין.

ג. ליד נתיבים 1, 2 ו-3, במרחק של מספר מטרים ממכשיר החניה יש זרוע של מחסום שעולה ויורדת ומאפשרת יציאה של רכב אחד בכל פעם (להלן: **הזרוע של נתיב 1 עד 3**, לפי העניין). ליד כל זרוע יש עמדה נמוכה שנחזית להיות מצלמה אוטומטית שמזהה את לוחיות הרישוי של

הרכבים ואשר מאפשרת פתיחה אוטומטית של הזרוע.

ד. מנתיב 1 עד נתיב 5 ישנם שטחי הפרדה החוצצים בין כל נתיב ונתיב ושעליהם מוצבים מכשירי החניה (להלן: **שטח ההפרדה**).

ד. אירוע המחולק לשלוש אפיזודות כרונולוגיות

8. מתוך צפייה בשני הסרטונים, ניתן לחלק את האירוע מושא כתב האישום לשלוש אפיזודות כרונולוגיות. כל מה שניתן לראות בסרטונים בכל שלוש האפיזודות, הוא בגדר עובדות שלא ניתן לחלוק עליהן. לפיכך, אעמוד בהמשך על מה שניתן לראות בסרטונים לגבי כל אחת מהאפיזודות בנפרד ולאחר מכן אעמוד על עדותם של העדים שהעידו מטעם שני הצדדים על מנת למלא כל אפיזודה בתכנים עובדתיים משלימים. יש לציין ששני הסרטונים משלימים זה את זה ולכן בעת תיאור העובדות שרלוונטיות לכל אפיזודה, אתייחס לשני הסרטונים במאוחד.

1.ד. האפיזודה הראשונה: הניסיון לחמוק מתשלום

9. מתוך צפייה בשני הסרטונים (סרטון 1, מד זמן בין 00:03 ועד 00:06; סרטון 2, מד זמן בין 00:04 ועד 00:37), עולה התמונה הכרונולוגית הבאה:

א. הרכב של הנאשם (להלן: **רכב 1**) עמד בתוך שיירה של רכבים בנתיב 3 במטרה לצאת מהחניון של בית החולים ובשלב מסוים החל לבצע נסיעה לאחור באלכסון לכיוון נתיב 4. בהמשך, רכב 1 שוב חזר אל תוך נתיב 3.

ב. ו עמדה על שטח ההפרדה שבין נתיבים 2 ו-3 ועברה לשטח ההפרדה שבין נתיבים 3 ו-4 וניגשה למכשיר החניה.

ג. רכב 1 שוב מבצע נסיעה לאחור באלכסון אל תוך נתיב 4 ופינה את הדרך לרכב שמאחוריו בנתיב 3 (להלן: **רכב 2**) כדי שיעבור לפניו. רכב 2 התקרב לזרוע והיא מתרוממת אוטומטית. רכב 1 חזר אל תוך נתיב 3 וניסה לנסוע אחרי רכב 2 שכבר יצא מהחניון.

ד. ו ירדה משטח ההפרדה שבין נתיב 3 לנתיב 4 וחסמה בגופה את רכב 1 מהמשך נסיעה בכך שעמדה בצמוד לחזית של רכב 1 והניחה את ידה על מכסה המנוע. בעקבות חסימת דרכו של רכב 1, רכב 1 נעצר ולא הספיק להגיע לזרוע על מנת לצאת מהחניון. בהמשך, רואים את ו מצביעה לצד עם ידה לנהג של רכב 1 (הנאשם).

עמוד 3

10. ו העידה שלגבי האפיזודה הראשונה כפי שתוארה לעיל, בעת שסימנה לנהג עם היד, היא אמרה לו שעליו לגשת למכונת התשלום על מנת לשלם עבור החניה בחניון של בית החולים. להתרשמותה, הנאשם ניסה לנסוע אחרי רכב 2 ולהיצמד אליו, במטרה להתחמק מתשלום עבור החניה בכך שיספיק לצאת מהחניון של בית החולים לפני שתד הזרוע של נתיב 3 (פרוט' מיום 20.6.17, עמ' 15 ש' 16 - עמ' 16 ש' 3).

11. באמרת החוץ של הנאשם, שהיא ההודעה שנגבתה ממנו תחת אזהרה במשטרה, הוא טען שאכן שילם עבור החניה בחניון של בית החולים ואף הכניס את כרטיס החניה אל תוך המכשיר של נתיב 3 (ת' 1, ש' 6 - 8, ש' 23 - 33). יצוין תחילה כי מציפייה בסרטונים לא רואים את הנאשם מכניס כרטיס חניה כלשהו אל תוך המכשיר של נתיב 3. אם לא די בכך, בעדותו בבית המשפט, אישר שלא שילם עבור החניה (פרוט' מיום 27.2.18, עמ' 44 ש' 1 - 4, ש' 30 - 31) ובהמשך טען הפוך, קרי שכן שילם (פרוט' מיום 27.2.18, עמ' 47 ש' 16 - 17). מדובר בסתירות מהותיות שמשפיעות לשלילה על מהימנות גרסתו של הנאשם לגבי השתלשלות האירועים באותו היום.

12. כמו כן, עדיאל העידה בבית המשפט שהנאשם לא הצליח לשלם את כרטיס החניה עקב תקלה במכשירי התשלום (פרוט' מיום 7.5.18, עמ' 55 ש' 13 - 18, עמ' 56 ש' 25 - 28, עמ' 57 ש' 6 - 12).

13. בנסיבות אלה, הנני קובע כממצא עובדתי כי הנאשם לא שילם עבור החניה בחניון של בית החולים ולמעשה ניסה להיצמד עם רכב 1 לחלקו האחורי של רכב 2 על מנת לחמוק מהתשלום ולצאת יחד עם רכב 2 בטרם שהזרוע של נתיב 3 תרד בחזרה אחרי יציאת רכב 2.

2.ד. האפיזודה השנייה: עבירת התקיפה

14. מתוך צפייה בשני הסרטונים (סרטון 1, מד זמן בין 00:07 ועד 00:16; סרטון 2, מד זמן בין 00:37 ועד 00:54), עולה התמונה הכרונולוגית הבאה:

א. ולדה, בעודה עומדת ליד החזית של רכב 1, סובבה את גבה לנהג רכב 1 (הנאשם), שעדיין יושב ברכב ונראה שהיא מדברת עם גורם כלשהו.

ב. רכב 1 התקדם לעברה של ולדה, פגע ברגלה ונעצר.

ג. ו הסתובבה והלמה בידה על מכסה המנוע של רכב 1.

ד. הנאשם יצא מרכב 1. לאחר יציאת הנאשם מרכב 1, לא הייתה תזוזה כלשהי ברכב 1.

15. הצדדים חלוקים לעניין השאלה האם הפגיעה של רכב 1 בו מקימה את יסודות העבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

16. בעדותו של הנאשם בבית המשפט הוא טען כדלקמן (פרוט' מיום 27.2.18, עמ' 43 ש' 2 - 5):

"שאני בא לצאת עם האוטו, היא עמדה ולא נתנה לי לצאת. היא לקחה את העבודה כל כך קשה, היא עמדה לי על מכסה המנוע. אני יוצא מהאוטו, האוטו היה על D שאני בא לצאת אמרתי לה זוזי. אז האוטו הידרדר, פגע בה ברגל. באתי לצאת מהאוטו ואז הוא הידרדר אותו רגע וגם נכנסתי לעצור את האוטו ואז היא דפקה על המכסה מנוע."

17. לפי עדותו של הנאשם בבית המשפט, לאחר שו הלמה על מכסה המנוע של רכב 1, הוא יצא אליה ובטעות השאיר את ידית ההילוכים על מצב של "נסיעה" (Drive). לאחר מכן, הרכב הידרדר לעברה והוא חזר חזרה לתוך הרכב על מנת לעצור אותו.

18. עינינו הרואות כי עדותו של הנאשם אינה מתיישבת עם מה שרואים בסרטונים. לפי הסרטונים, תחילה יש פגיעה בולדה, עצירה מוחלטת של הרכב 1, הלימה של ו על מכסה המנוע, לאחר מכן הנאשם יוצא אליה מרכב 1 ולאחר יציאתו מרכב 1, רכב 1 לא זז ממקומו. על כן, יש לייחס משקל נמוך לגרסתו של הנאשם לאופן השתלשלות האירוע באפיזודה השנייה. במילים אחרות, גרסת הנאשם בדבר הידרדרות רכב 1 בטעות לאחר שיצא ממנו וחזרתו לרכב 1 על מנת לעצור את המשך ההידרדרות שלו, היא לא נכונה.

19. עדיאל העידה שבעת שישבה ברכב, במושב האחורי, כלל לא ראתה את רכב 1 פוגע בולדה, לא בדרך של הידרדרות וגם לא בדרך אחרת, ולטענתה רק ראתה אותה הולמת על מכסה המנוע (פרוט' מיום 7.5.18, עמ' 55 ש' 13 - 27, עמ' 56 ש' 12 - 14, עמ' 57 ש' 31 - עמ' 58 ש' 1, עמ' 58 ש' 8 - 31, עמ' 59 ש' 7 - 24). עדותה של עדיאל, לא רק שסותרת את עדותו של הנאשם שהרכב הידרדר קדימה, היא גם לא מתיישבת עם מה שרואים בסרטונים שאכן הרכב פגע בולדה, ולכן יש לייחס משקל נמוך לגרסתה לגבי השתלשלות הדברים באפיזודה השנייה.

20. לעומת זאת, עדותה של ו תואמת היטב את מה שרואים בסרטונים, לגבי כל שלוש האפיזודות, לא כל שכן לגבי האפיזודה השנייה, מושא עבירת התקיפה המיוחסת לנאשם בכתב האישום (פרוט' מיום 20.6.17, עמ' 16 ש' 5-7). לפיכך, יש לייחס משקל גבוה לעדותה של ולדה.

21. כידוע, העבירה הבסיסית של "תקיפת סתם" אינה כוללת יסוד נפשי של "כוונה" ודי "במודעות" לרכיבי היסוד העובדתי (יעקב קדמי **על הדין בפלילים**, חלק שלישי, תשס"ו-2006, עמ' 1516, 1520, 1523, 1528; גבריאל הלוי **תורת דיני העונשין**, כרך ד', התשע"א-2010, עמ' 595).

22. על כן, גם אם הייתי מקבל את גרסתו של הנאשם שיצא מהרכב והשאיר בטעות את ידית ההילוכים על מצב של נסיעה והרכב הידרדר (וכאמור, גרסה זו נדחתה), עדיין יש להרשיעו בעבירה של תקיפת סתם. להלן נימוקיי: **ראשית**, לנאשם היתה מודעות בפועל לכך שידית ההילוכים ברכב 1 היתה על מצב של נסיעה, כי הרי ניסה להתקדם לעבר הזרוע של המחסום על מנת לצאת מבית החולים; **שנית**, לנאשם היתה מודעות בפועל גם לעובדה שו עמדה בצמוד לחלק הקדמי של רכב 1 כי הרי עצר את רכב 1 מיד לאחר שחסמה בגופה את המשך נסיעתו; **שלישית**, מעצם המודעות שלו לשני הנתונים שכבר צוינו, ברור שהיתה לו מודעות גם לכך שהרכב עשוי להידרדר קדימה היה והוא יוצא ממנו כאשר ידית ההילוכים נמצאת במצב של נסיעה. ללמדך, שהיסוד הנפשי בעבירה של תקיפת סתם, אכן מתקיים, וזאת גם לפי הגרסה של הנאשם.

23. **מעבר לנדרש**, הנני קובע שלא רק שרכב 1 לא הידרדר בטעות, כפי שטען הנאשם, אלא הנאשם דאג לבצע נסיעה קצרה קדימה ומיד לאחר מכן עצירה, מתוך כוונה לפגוע בולדה, ולו באופן קל, וזאת על מנת להביע את כעסו כלפיה שלא אפשרה לו לצאת מהחניה. כידוע, ניתן ללמוד על קיומה של כוונה ממכלול הנסיבות שבהן מתבצעת העבירה.

24. במקרה שבפני, להלן מכלול הנסיבות שמלמדות על קיומה של כוונה מטעם הנאשם לפגוע בו באופן קל על מנת להביע את כעסו כלפיה שלא נתנה לו לצאת מהחניון: **ראשית**, רצונו לחמוק מהתשלום בחניה על ידי היצמדות לרכב 2 בטרם שהזרוע של נתיב 3 תרד בחזרה; **שנית**, סגנונו הבוטה והמתלהם לאחר יציאתו מרכב 1 תוך השמעת קללות כלפי ו והתקרבות אליה בצורה מאיימת, דבר שחייב את שאר המאבטחים להגיע לעזרתה ולהרחיקו ממנה.

25. לפיכך, הנני קובע שמתקיים היסוד העובדתי והנפשי בעבירה של תקיפת סתם.

3.ד האפיזודה השלישית: עבירת האיומים

26. מתוך צפייה בשני הסרטונים (סרטון 1, מד זמן בין 00:17 ועד 01:37; סרטון 2, מד זמן בין 00:54 ועד 02:53), עולה התמונה הבאה, כאשר הסדר הכרונולוגי של הדברים הוא כדלקמן:

א. לאחר יציאת הנאשם מרכב 1, רואים אותו מתקרב לעבר ולדה, כאשר שניהם מנופפים בידיהם בעצבנות.

ב. מאבטח ניגש לנאשם ועמד כחיץ בין הנאשם ובין ו וניסה להרחיק אותו ממנה (להלן: **מאבטח 1**).

ג. מאבטח נוסף התקרב למקום שבו עמדו הנאשם, ו מאבטח 1, וגם הוא מנסה להרגיע את הרוחות על ידי הרחקת הנאשם מו (להלן: **מאבטח 2**).

ד. מאבטח שלישי, גם הוא התקרב לנוכחים בניסיון להרגיע את הרוחות וניסה גם הוא להרחיק את הנאשם מו (להלן: **מאבטח 3**).

ה. הנאשם חזר אל תוך רכב 1, ביצע נסיעה לאחור באלכסון לכיוון נתיבים 4 ו-5 ולבסוף חנה על המדרכה שליד נתיב 5.

27. מהעדויות שנשמעו בפניי, עלה כי מאבטח 1 היה יגאל, ומאבטח 2 היה סלבה. מאבטח 3 לא העיד במשפט ובכל מקרה זה לא היה מוגס (ראו עדותה של ו בפרוט' מיום 20.6.17, עמ' 16 ש' 12 - עמ' 17 ש' 4; עדותו של יגאל בפרוט' מיום 21.2.18, עמ' 36 ש' 17 - עמ' 37 ש' 12; עדותו של סלבה בפרוט' מיום 20.6.17, עמ' 25, ש' 19 - עמ' 26 ש' 17; עדותו של מוגס בפרוט' מיום 21.2.18, עמ' 39 ש' 29 - עמ' 40 ש' 16).

28. הצדדים חלוקים לגבי תוכן הדברים שאמר הנאשם לו במהלך חילופי הדברים ביניהם והאם הדברים שאמר מקיימים את עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

29. ו העידה כי הנאשם קילל אותה תוך שימוש במילים "**שרמוטה**" ו"**בת זונה**". כמו כן, העידה שהרגישה מאוימת מסגנונו הבוטה והמתלהם ומכך שיצא מהרכב והתקרב אליה בצורה מאיימת. לטענתה, בעודו מחוץ לרכב ובמהלך ניסיונותיו להתקרב אליה כאשר שאר המאבטחים מנסים להרחיק אותו ממנה, אמר לה "**שאם היית גבר, הייתי חותך לך את הפנים**" (פרוט' מיום 20.6.17, עמ' 16 ש' 9 - 10, עמ' 17 ש' 1 - 4, 13 - 20, עמ' 18 ש' 14 - 17).

30. עדותה של ו לגבי המילים שהשמיע הנאשם כלפיה וסגנון הדיבור הבוטה והמתלהם שלו כלפיה ולגבי התקרבותו המאיימת לעברה, נתמכת בעדותם של המאבטחים: **יגאל** העיד שהנאשם קילל את ולדה, אמר לה "**את שרמוטה, זונה, אני אזין אותך**" והתקרב אליה בצורה מאיימת ולכן יגאל נאלץ להרחיק אותו ממנה (פרוט' מיום 21.2.18, עמ' 36 ש' 17-28, עמ' 37 ש' 1 - 12); **סלבה** העיד שהוא נאלץ לחצוץ בין הנאשם לו כדי שהנאשם לא יפגע בה והעיד גם שהנאשם אמר לה "**יא שרמוטה**" ואמר לה: "**אם לא היית אישה זה היה נגמר אחרת**". בנוסף, העיד שהנאשם אמר לה "**אם היית גבר זה היה נגמר אחרת**" וגם העיד שהנאשם אמר לה "**אני אזין אותך**" (פרוט' מיום 20.6.17, עמ' 25, ש' 24 - 25, עמ' 26 ש' 4 - 25, עמ' 27 ש' 23 - 24); **מוגס** העיד ששמע צעקות וקללות בין הנאשם לבין ולדה, ושמע אותה אומרת לו "**מה אתה רוצה לדרוס אותי?**" (פרוט' מיום 21.2.18, עמ' 39 ש' 29 - עמ' 40 ש' 3).

31. הנאשם גם אמר לשוטר שהגיע למקום שו קיללה אותו וכי "רק בגלל שהיא בחורה הוא לא הרים עליה ידיים ואם היא הייתה גבר זה היה נגמר אחרת" (ראו מזכרו של השוטר יצחק בן אברהם, ת/9).

32. הנאשם הכחיש שאיים על ו בדרך כלשהי, אך העיד שהיו קללות הדדיות בשל כך שהלמה על מכסה המנוע של רכבו (ת/1, ש' 11 - 17, 52 - 64, 72 - 73; וראו גם עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 27.2.18 עמ' 43 ש' 1 - 4, 13 - 20). כמו כן, עדיאל העידה שהיא זוכרת היטב שו נתנה חבטה חזקה על מכסה המנוע של הרכב, ולטענתה ו התנהגה בצורה גסה ובזוה, אך לטענתה איננה זוכרת אם הנאשם יצא מרכב 1 או לא (פרוט' מיום 7.5.18, עמ' 58, ש' 28 - 31).

33. לאור העובדה שעדיאל לא מסרה שום מידע לגבי האפיזודה השלישית שמתייחסת לנקודת הזמן שבה הנאשם יצא מתוך הרכב וניגש לעבר ולדה, ברור שאין בעדותה של עדיאל כדי לתרום במאומה להשתלשלות הדברים באפיזודה השלישית. על כן, עדותה של עדיאל לא תומכת בעדות הנאשם ובאותה מידה גם לא מפריכה את עדותה של ולדה.

34. על כן, הנני מעדיף את עדותם של ולדה, יגאל, סלבה ומוגס על פני עדותו של הנאשם לגבי השתלשלות הדברים באפיזודה השלישית. להלן נימוקי: **ראשית**, עדותו של כל אחד מהמאבטחים נתמכת בעדותם של שלושה מאבטחים אחרים; **שנית**, עדותו של כל אחד מהמאבטחים תואמת את מה שניתן לראות בשני הסרטונים, שהנאשם התקרב לו בצורה מאיימת ולכן היה צורך שהמאבטחים האחרים יעמוד בינו לבינה על מנת שלא יתקרב אליה ובהמשך גם להרחיקו ממנה; **שלישית**, המסקנה שיש להפחית ממשקל עדותו של הנאשם לגבי השתלשלות הדברים באפיזודה הראשונה והשנייה, מחזקת את המסקנה שעדותו לגבי האפיזודה השלישית גם היא לא אמינה; **רביעית**, עדותה של ו לגבי תוכן האיום שהשמיע כלפיה הנאשם שאם הייתה גבר היה חותך לה את הפנים, נתמכת גם בעדותו של השוטר יצחק אברהם שהנאשם אמר לו שאם ו הייתה גבר זה היה נגמר אחרת.

35. כידוע, ניתן לבצע עבירת איומים, בין במילים ובין בהתנהגות. במקרה שבפניי, התקרבותו של הנאשם לעברה של ו בצורה מאיימת תוך שימוש בגידופים וחרפות, יצר את הרושם שבכוונתו לפגוע בה פיזית ולכן חייב שלושה מאבטחים למהר לעברו על מנת לעמוד חיץ בינו לבינה ולהרחיק אותו ממנה. די בכך על מנת להרשיעו בעבירת האיומים. מעבר לכך, דבריו של הנאשם לו שאם הייתה גבר היה חותך לה את הפנים גם הם מקיימים את עבירת האיומים, מאחר ויש בהם אלמנט מובהק של הפחדה ואין נפקא מינה שו היא אישה ולא גבר.

ה. סוף דבר

36. לסיכום, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק

העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ח, 28 מאי 2018, במעמד הצדדים.